

цѣль да предупредимъ читателитѣ да не си съставятъ криво мнѣніе за отечественната исторія, изложена въ реченныя Царственникъ, почерпнѣта ужъ изъ Мавробира, Баронія, Зонаря и други стары и новы лѣтописцы, имената на които сж забѣлзаны въ заглавныя листъ, безъ да спомене издательтъ ни рѣчь за О-ца Паисія и неговата рѣкописъ, отдѣто е извлечена цѣла книга! (Глед. за него и въ предисловіето на Исторіята). Въ сжщата категория са намѣрватъ и послѣднитѣ страници на Царственника, който е упазилъ този пакъ легендарный видъ, съ който са отличава цѣло почти съчиненіето на Отца Паисія, токозъ похвалено въ една отъ книжкытъ (IV) на «Българското Книжовно дружество,» год. I-ва, Бранда 1871 г. И наистинж реченното съчиненіе много е заслужило въ своето време, но предъ историческата критика, то съвършенно пада отъ важността, която иначе му отдавама синца — и пада само за туй, че съдържа исторіята на единъ народъ не таквази каквато си е тя, но каквато я щѣлъ нейныйтъ съчинитель да бжде.

§ 63. Съвършенното покореніе на Българія въ края на XV-ый вѣкъ.

Слѣдъ като оздрави сжществуваньето и условията на побѣденитѣ, Мохамедъ II, нареченъ *Фатихъ* (завоевателъ), повелъ да дойджтъ отъ Синапъ, отъ Трапезондъ и отъ 12 други градища, турскы челяди за да умножи съ тѣхъ мусулманското жителство въ новата оттоманска столицина. Той накара да порутѣтъ укрѣпленіята по Галата, като остави на Генувезытѣ търговскытѣ имъ привилегіи; а събра голѣмо множество работници за да подновѣтъ съборенитѣ стѣны; сетнѣ отива за Одринъ, старата си столицина.

«Преземаньето на Цариградъ, казва единъ турскый историкъ, бѣ ключътъ, който отвори ключалката на много мѣчны работы.» И дѣйствително, сичкытѣ подъ планъ завоеванія на предишнитѣ Султаны са извършихъ съ удивителна леснина при Мохам-